

Doi băieți într-un stejar

Sus de tot, pe ramurile unui stejar foarte mare la marginea unei păduri stăteau Alex și Dan. Nimeni de pe drum nu putea să-i vadă în ascunzișul lor, aceasta a fost hazul lor cel mai mare. Totodată aceasta îi făcea pe băieți, să arunce tot felul de lucruri asupra trecătorilor. În mod deosebit se amuzau de fețele mirate ale acestora! Așa își făceau ei jocul, până ce pe drum a apărut un respectabil domn bătrân. Cu capul aplecat, privea la o poartă veche de partea cealaltă a stejarului și apoi se îndreaptă spre ea. Băieții îl observau cu atenție; ei n-au îndrăznit să arunce și asupra lui. Acum domnul a scos din buzunarul lui o bucată de cretă și a scris ceva pe stâlpul porții. Apoi s-a dat un pas înapoi, ca să-și privească opera și a plecat mulțumit mai departe. De abia a dispărut și din raza lor de vedere, că cei doi băieți s-au și dat jos din copac, plini de curiozitate, să vadă ce taină l-i se va dezvălui. Dar cu fețe deziluzionate au citit:

„Ce crezi tu despre Isus?”

„O, ce deplorabil”, a spus Alex, „hai, să ștergem asta imediat”. „Nu, las' să rămână”, a spus Dan. Eu știu, ce să facem; ne cățărăm din nou în copacul nostru și privim expresia fețelor oamenilor, când citesc cele scrise.

Zis și făcut. Următorul care a venit, era un tânăr de vârsta lor. Era pe o bicicletă și privea în jurul lui. Dintr-o dată privirea i s-a oprit asupra celor scrise pe vechea poartă. A ezitat, apoi a coborât de pe bicicletă și a mers spre poartă. A scos ceva din buzunarul pantalonilor și în sfârșit a scris câteva cuvinte dedesubt. Din nou băieții erau plini de curiozitate, să știe ce a scris băiatul acela; precis ceva pe placul lor. S-au dat repede jos și ce au citit?

„El este Mântuitorul meu. A. L. D.”

Supărați voiau să plece, când Alex a citit literile numelui, a strigat dintr-odată; „Dar acestea sunt chiar inițialele numelui meu, nu este aceasta nostim?”

„Atunci, cu atât mai mult să le ștergem”, a fost de părere Dan, „nu ți se potrivește deloc, ceace scrie aici, tu nu ești de aceiași părere?”

Au trecut mulți ani de atunci. Câțiva copii ascultă cu atenție ce povestește un bărbat tânăr despre cele două declarații de pe poarta cea veche. „Ce este mai interesant vine acum”, spunea el. „Când prietenul meu Dan a zis: „Noi trebuie să ștergem aceasta”, am făcut-o imediat, atât cât am putut de bine. Dar ce mirat am fost, când după mult timp am trecut pe acolo și am putut să mai recunosc acele cuvinte și inițialele numelui meu. A fost iarnă și nici vântul, nici ploaia nu au putut să le șteargă în totalitate. Încă se mai putea citi bine:

„El este Mântuitorul meu. A. L. D.”

Dar eu știam, că El nu era Mântuitorul meu, și acest gând m-a chinuit mult timp. Ce trebuia să fi făcut? Ce ați fi făcut voi în locul meu?”

Un moment a domnit liniștea. Atunci o fetiță micuță a ridicat mâna, și a spus: „Eu L-aș fi rugat pe Mântuitorul, ca să mă primească și să mă facă fericită, atunci cuvintele de pe stâlpul porții s-ar fi adevărit.”

„Așa am făcut”, a spus tânărul cu un zâmbet fericit. „N-am avut pace până ce nu s-a adevărit ce era scris acolo și am putut spune: Isus este Mântuitorul meu.”

Este El și Mântuitorul tău, iubite cititor?